

Het Wilde Oog

zie voor de video van de werksessie van het Wilde Oog www.stadsgalerij.nl

GEDETAILLEERD KIJKEN, TOT IN DE FINESSE ARRANGEREN. EEN BEELD OP FOTO MET EEN ONGEBRUIKELIJKE BLIK OP DE REALITEIT. HET WILDE OOG TYPEERT AUTHENTIEKE SPAKENBURGERS IN HET HEDENDAAGSE. VORMGEVING UIT HET LEVEN GEGREPEN MET EEN SCHERP CULTUREEL RANDJE.

de bovenste 3 foto's: © het wilde oog
de onderste 2 foto's: © ron jagers

Het Wilde Oog wil de kracht van de traditie laten zien door deze uit de erfgoedsector te halen en een mix te maken met het domein kunst en vormgeving. Dat kan zijn architectuur of hedendaagse tentoonstellingen zoals in Het Valkhof of in Kade. Spakenburg heeft de kracht van de traditie en die wordt al ruim tien jaar vastgelegd. Een historie die vervaagt en over enkele jaren zelfs uitgewist zal zijn. Mannen en vrouwen, geheel volgens traditie gekleed. Ook vandaag de dag nog. Voor vrouwen geen moderne broeken en blouses, maar traditionele klederdracht. Het Wilde Oog legt de beelden vast, zolang ze er nog zijn.

Poses van authentieke Spakenburgers in een moderne setting om het contrast helder weer te geven. Een moderne tijd waarin traditie hoogtij viert. Het kan, is prachtig om te zien maar voelt ook ongewoon en misschien een beetje ongemakkelijk. Het roept vragen op.

Langzaam maar zeker verdwijnt een prachtig straatbeeld. De ouderen onder de lokale bevolking hullen zich nog in klederdracht maar zij zullen het meenemen in hun graf. Hun nazaten zullen de traditie op dat gebied niet voortzetten. Het Wilde Oog brengt daarom originele momenten in beeld totdat de laatste traditionele Spakenburger er niet meer is. Pas dan is het werk voltooid. En is een erfgoedkunst voor altijd vastgelegd.

De figuranten in het werk zijn oudere dames en heren die ons kunnen vertellen over het vroegere leven en het leven van nu. Tien jaar geleden een eerste foto van een Spakenburgse in klederdracht. Genomen op een locatie die zorgvuldig is uitgezocht. Een foto genomen voor bekende bouwwerken als de omstreden Stadschouwburg van Dudok of de veel besproken kubuswoningen, ontworpen door Piet Blom. Bouwwerken met een geschiedenis waarover al is gesproken. Dat beeld vormt nu de basis van een reeks werken die garant staan voor een interessant geschiedkundig boek. Zien en ervaren, nadenken en beleven.

Hoe kijken wij naar de foto en hoe is die gemaakt? Het publiek ervaart visueel het perfectionisme van Het Wilde Oog. De foto's stralen een natuurlijke nonchalance uit maar in werkelijkheid is geen hand of zelfs maar een vinger vanuit een spontane pose vastgelegd. Iedere fractie van het totale beeld is gedetailleerd uitgewerkt. Een halve centimeter met de wijsvinger naar links of een duim nog vijf millimeter meer omhoog. Wanneer het Wilde Oog aan het werk is komt een bepaalde souplesse naar voren die verraadt dat deze kunst al lange tijd bestaat. Ieder detail krijgt volledige aandacht. Het plooiën van de rok, het gladstrijken van de witte schort of zelfs de contouren van een bril die als schaduw worden weergegeven krijgen zorgvuldig aandacht. Het beeld wordt stukje voor stukje bewerkt totdat het totale beeld een perfectie weergeeft.

De performers geven zich volledig over aan de werkwijze van het Wilde Oog. Flexibel zijn, heel veel geduld hebben, goed opdrachten kunnen uitvoeren en minutieuze aanwijzingen kunnen uitvergroten. Alles om een perfect beeld te creëren en de foto's op zichzelfstaand als ware kunst te

laten aanschouwen. Maar ook in een reeks van beelden als een film te waarderen.

Vrouw Mengsje Koelewijn is een oudere dame. Onbewogen als ze lijkt acteert zij haar performance op een natuurlijke wijze. Zij laat zich plaatsen op bankjes waarop ze zeker vijf minuten volledig stil staat. Haar blik gericht op een denkbeeldige horizon. Alsof ze staat te mijmeren en alsof het leven heel langzaam aan haar voorbij gaat. In werkelijkheid wordt de innerlijke rust verstoord. Haar gemoedstoestand loopt uiteen van trots enerzijds tot zelfs weemoed anderzijds, versterkt door de film van Dirk Braekland waar zij naar kijkt. Maar er wordt niet gesproken, er wordt niet bewogen. Een stilleven geïllustreerd door een Spakenburgse dame die haar cultuur lief heeft.

Gewillig volgen de spelers alle instructies van de tot professionele theatermakers opgeleide Wilde Oogers op. Jonge mensen die moderne kunst maken in samenwerking met ouderen die daar ogenschijnlijk ver vanaf staan. Het is een opmerkelijk tafereel. Het zijn twee werelden die niets met elkaar delen totdat je ze dichterbij elkaar brengt. En dat is wat het Wilde Oog doet. **MURIEL VAN DER HEIJDEN**

